

Селянинътъ си помислилъ малко и казалъ: — Нека тъй да бжде!

И тръгнали. Ето, отсреща едва се влачи единъ престарѣлъ конь. Спрѣли го и го попитали:

— Ти, приятелю, какъ мислишъ: забравя ли се сторено добро?

— Чуйте да ви кажа. Азъ слугувахъ на своя стопанинъ цѣли 15 години. И му слугувахъ вѣрно и честно. Работихъ му день и нощъ — безъ спиръ и умора. . . Най-после остарѣхъ и, както виждате, ослѣпѣхъ. И що стана, мислите? Удариха ми една цепеница по гърба и ме натириха. . . И сега се тътъря немилъ-недрагъ, за да сложа морна снага гдето ме нозе занесатъ. . . Както виждате, господа, старото добро всѣкога се забравя.

Неблагодарниятъ вълкъ това и чакаше. Той разклопа остри зѣби и алчно отвори уста, за да разкъса клетия селянинъ. Но този му казва:

— Не, почакай още. Нека попитаме и нѣкои старци.

Вървятъ изъ пѣтя, срѣщатъ престарѣли кучета, престарѣли крави и волове. Но, за беда на селянина, всички твърдятъ едно и сѣщо: старото добро се забравя.

— Докато трѣбваме на хората, казватъ, пазятъ ни и ни хранятъ. Понѣкога дори се унижаватъ да ни милватъ и да ни наричатъ съ нѣкакви галловни имена. Но, щомъ остарѣемъ и вече не можемъ да имъ работимъ, забравятъ ни, и лягай, та мри.

— Е-е, приятелю! Видѣ ли, че азъ имамъ право и сега вече ще те изямъ, — обръща се вълкътъ къмъ селянина.